

Dániel könyve – Százhetvennyolcadik ԵԿԵՐՈ

Prófétai párhuzamok: Dániel 11 kibontakozása az utolsó napokban

Jeff Pippenger

2024-04-08

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének tizenhatodiktól tizenkilencedikig terjedő versei azt a történelmi időszakot ábrázolják, amely az Egyesült Államokban hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénnyel kezdődik, és addig tart, míg Mihály felkél, és az emberi kegyelemidő lezárul. Ennélfogva ugyanennek a fejezetnek a negyvenegyedik verstől a negyvenötödik versig terjedő történelmét is ábrázolják.

De az, aki ellene jön, a maga tetszése szerint cselekszik, és senki sem állhat meg előtte; és megáll a dicső földön, amely az ő keze által emésztetik meg. Azután arra fordítja arcát, hogy egész országának erejével bevonuljon, és igazak lesznek vele; így cselekszik: és neki adja az asszonyok leányát, hogy megrontsa őt; de az nem áll az ő oldalára, és nem lesz mellette. Ezután az ő arcát a szigetek felé fordítja, és sokat elfoglal; de egy fejedelem a maga javára véget vet az általa okozott gyalázatnak; az ő saját gyalázata nélkül visszahárítja azt reá. Azután az ő arcát a maga földjének erősségei felé fordítja; de megbotlik, elesik, és nem találta meg. Dániel 11:16–19.

Amikor White testvér Dániel könyve tizenegyedik fejezetének végső beteljesedéséről szólt, kijelentette, hogy „e próféciaiban beteljesedett történelem nagy része meg fog ismétlődni.” A negyvenegyedik verstől a negyvenötödikig terjedő versek megismétlik e versek profétai történelmét. E versek akkor teljesedtek be, amikor a pogány Róma úgy vette át a világ feletti uralmat, hogy először három földrajzi területet hódított meg.

„Noha Egyiptom nem tudott megállni Antiochus, az északi király előtt, Antiochus sem tudott megállni a rómaiak előtt, akik most ellene jöttek. Egyetlen királyság sem volt többé képes ellenállni e felemelkedő hatalomnak. Szíriát meghódították, és a Római Birodalomhoz csatolták, amikor Pompeius Kr. e. 65-ben megfosztotta Antiochus Asiaticust birtokaitól, és Szíriát római provinciává tette.”

„Ugyanannak a hatalomnak a Szentföldön is meg kellett állnia, és azt meg kellett emésztenie. Róma Kr. e. 162-ben szövetség révén kapcsolatba került Isten népével, a zsidókkal; ettől az időponttól fogva előkelő helyet foglal el a profétai időrendben. Júdea fölött azonban tényleges hódítás útján csak Kr. e. 63-ban szerzett fennhatóságot; mégpedig a következő módon.

„Amikor Pompeius visszatért hadjáratából Mithridatész, Pontus királya ellen, két vetélytárs, Hürkanosz és Arisztobulosz, Júdea koronájáért küzdött. Ügyük Pompeius elé került, aki hamar felismerte Arisztobulosz igényeinek jogtalanságát, de az ügyben a döntést mindaddig el kívánta halasztani, míg be nem fejezi régóta óhajtott arabiai hadjáratát, megígérve, hogy azután visszatér, és ügyeiket úgy rendezzi el, amint az igazságosnak és helyénvalónak látszik. Arisztobulosz, felfogva Pompeius valódi szándékait, sietve visszatért Júdeába, felfegyverezte alattvalóit, és erőteljes védelemre készült, elszánva magát arra, hogy minden áron megtartsa a

koronát, amelyről előre látta, hogy másnak fogják ítélni. Pompeius szorosan a menekülő nyomában haladt. Amint Jeruzsálemhez közeledett, Arisztobulosz, kezdve megbánni eljárását, elébe ment, és megkísérelte az ügyet elsimítani teljes behódolást és nagy pénzösszegeket ígérve. Pompeius, elfogadva ezt az ajánlatot, Gabiniust küldte egy katonai különítmény élén, hogy átvegye a pénzt. Ám amikor ez a helytartó Jeruzsálembe érkezett, a kapukat zárva találta előtte, és a falak tetejéről azt mondták neki, hogy a város nem tartja magát a megállapodáshoz.”

Pompeius, hogy ily módon büntetlenül meg ne tévesszék, vasra verette Aristobulust, akit magánál tartott, és azonnal egész seregével Jeruzsálem ellen vonult. Aristobulus hívei a hely védelmére készültek; Hyrcanus hívei pedig a kapuk megnyitására. Mivel az utóbbiak voltak többségben, és felülkerekedtek, Pompeius szabad bemenetelt nyert a városba. Erre Aristobulus követői a templom hegyére vonultak vissza, teljes elhatározással, hogy azt a helyet megvédelmezzék, éppoly elszántan, mint amennyire Pompeius annak bevételeire törekedett. Három hónap elteltével a falon akkora rést ütöttek, amely már elegendő volt a rohamhoz, és a helyet kardélre hányva foglalták el. Az ezt követő rettenetes mészárlásban tizenkétezer ember veszett el. Megható látvány volt, jegyzi meg a történetíró, látni a papokat, amint az istentisztelet végzése közben nyugodt kézzel és rendíthetetlen szándékkal folytatták megszokott szolgálatukat, látszólag mit sem érzékelve a vad zűrzavarból, noha körülöttük mindenfelé barátaikat öldösték le, és noha gyakran a saját vérük is áldozataik vérével elegyedett.

„Miután véget vetett a háborúnak, Pompeius lerombolta Jeruzsálem falait, több várost Júdea fennhatósága alól Szíria fennhatósága alá helyezett át, és adót vetett ki a zsidókra. Így került Jeruzsálem először hódítás útján annak a hatalomnak a kezébe, amely a „dicső földet” vasmarkában tartotta mindaddig, míg végképp meg nem emésztette azt.

„17. VERS. Arcát arra fordítja majd, hogy egész királyságának erejével bevonuljon, és vele együtt igazak lesznek; így cselekszik: és neki adja a nők leányát, hogy megrontsa őt; de az nem marad az ő oldalán, és nem lesz érte.”

„Newton püspök e vershez egy másik olvasatot közöl, amely úgy tűnik, világosabban fejezi ki az értelmet, a következőképpen: »Arra is fordítja arcát, hogy erővel behatoljon az egész királyságba.« A 16. vers elvezetett bennünket Szíria és Júdea rómaiak általi meghódításáig. Róma korábban már meghódította Macedóniát és Trákiát. Egyiptom volt immár mindaz, ami Sándor „egész királyságából” még megmaradt, s amelyet nem vetettek alá a római hatalomnak; ez a hatalom most arra fordította arcát, hogy erővel behatoljon abba az országba.”

„Ptolemaiosz Auletész Kr. e. 51-ben meghalt. Egyiptom koronáját és királyságát legidősebb fiára és leányára, Ptolemaioszra és Kleopátrára hagyta. Végrendeletében úgy rendelkezett, hogy egymással házasságra lépjenek, és közösen uralkodjanak; és mivel fiatalok voltak, a rómaiak gyámsága alá helyezték őket. A római nép elfogadta e megbízatást, és Pompejst nevezte ki Egyiptom ifjú örököseinek gyámjává.”

„Nem sokkal ezután viszály támadt Pompeius és Caesar között, és a két hadvezér megvívta a híres pharsalosai csatát. Pompeius, miután vereséget szenvedett, Egyiptomba menekült. Caesar

azonnal követte őt oda; de még érkezése előtt Pompeiust aljas módon meggyilkolta Ptolemaiosz, akinek gyámjává őt rendelték ki. Caesar ezért magára vállalta azt a megbízatást, amelyet Pompeius kapott, mint Ptolemaiosz és Kleopátra gyámja. Egyiptomot belső zavargásoktól felkavarva találta, mivel Ptolemaiosz és Kleopátra ellenségessé váltak egymással szemben, és őt megfosztották a kormányzásban őt megillető részétől. Ennek ellenére nem habozott partra szállni Alexandriában csekély haderejével — 800 lovassal és 3200 gyalogossal —, megvizsgálni a viszály ügyét, és vállalni annak rendezését. Mivel a zavargások napról napra növekedtek, Caesar úgy találta, hogy kis serege nem elegendő helyzetének fenntartására, és mivel az abban az évszakban fújó északi szél miatt nem tudta elhagyni Egyiptomot, Ázsiába küldött, elrendelve, hogy minden csapat, amely azon a vidéken a rendelkezésére állt, a lehető leggyorsabban siessen segítségére.

„A legelbizakodottabb módon elrendelte, hogy Ptolemaiosz és Kleopátra oszlassák fel seregeiket, jelenjenek meg előtte viszályaik rendezése végett, és vessék alá magukat döntésének. Mivel Egyiptom független királyság volt, ezt a gőgös rendeletet királyi méltósága megsértésének tekintették; emiatt az egyiptomiak, nagy haragra gerjedve, fegyvert ragadtak. Caesar erre azt válaszolta, hogy atyjuknak, Auletésznek akaratából cselekszik, aki gyermekeit a római senatus és nép gyámsága alá helyezte, s ennek teljes hatalma most mint consul az ő személyében összpontosul; és hogy mint gyám, joga van közöttük döntőbíráskodni.”

„Az ügyet végül eléje terjesztették, és szószólókat rendeltek ki, hogy a megfelelő felek ügyét képviseljék. Kleopátra, tudatában a nagy római hódító gyöngéjének, úgy ítélte meg, hogy személyének szépsége hathatósabban biztosítja majd a számára kedvező ítéletet, mint bármely szószóló, akit csak felfogadhatna. Hogy észrevétlenül férközzék a jelenlétébe, a következő cselhez folyamodott: teljes hosszában végignyúlt egy ruhacsomagban, Apollodórosz, szicíliai szolgálja, vászonba csavarta, szíjjal átkötötte, majd herkulesi vállára emelve Caesar lakosztályai felé indult. Azt állítva, hogy ajándékot hoz a római hadvezérnek, beengedték a fellegvár kapuján, Caesar színe elé jutott, és terhét annak lábai elé helyezte. Amikor Caesar kibontotta ezt az eleven csomagot, íme, a szép Kleopátra állt előtte. A csel egyáltalán nem keltette rosszallását, és mivel olyan jellemű volt, amilyennek a 2. Peter 2:14 leírja, Rollin szerint egy ilyen szép személy első látása pontosan azt a hatást gyakorolta rá, amelyet Kleopátra kívánt.”

„Caesar végül úgy rendelkezett, hogy a fiútestvér és a leánytestvér a végrendelet szándéka szerint közösen foglalják el a trónt. Pothinus, az állam főminisztere, aki döntő szerepet játszott Kleopátra trónról való elűzésében, félt visszahelyezésének következményeitől. Ezért féltékenységet és ellenséges indulatot kezdett szítani Caesar ellen, azt sugallva a nép körében, hogy végül Kleopátrának kívánja átadni az egyeduralmat. Nyílt lázadás hamarosan követte ezt. Achilles, 20 000 ember élén, előrenyomult, hogy Caesar-t kizorítsa Alexandriából. Caesar, miután embereinek csekély csapatát ügyesen helyezte el a város utcáin és sikátoraiban, minden nehézség nélkül visszaverte a támadást. Az egyiptomiak arra vállalkoztak, hogy megsemmisítik flottáját. Ő viszonzásul felégette az övékét. Amikor az égő hajók közül néhányat a partfal közelébe sodort a víz, a város több épülete lángra kapott, és a híres alexandriai könyvtár, amely közel 400 000 kötetet tartalmazott, elpusztult.”

„A háború egyre fenyegetőbbé válván, Caesar segítségért fordult valamennyi szomszédos országhoz. Kis-Ázsiából nagy flotta érkezett támogatására. Mithridatész Szíriában és Ciliciában toborzott sereggel indult Egyiptom felé. Csatlakozott hozzá az idumeus Antipatrosz 3 000 zsidóval. A zsidók, akik az Egyiptomba vezető szorosokat birtokolták, megszakítás nélkül engedték átvonulni a sereget. E közreműködésük nélkül az egész tervnek kudarcot kellett volna vallania. E sereg megérkezése döntötte el a küzdelmet. A Nílus közelében döntő ütközetre került sor, amely Caesar teljes győzelmével végződött. Ptolemaiosz, miközben menekülni próbált, a folyóba fulladt. Ezután Alexandria és egész Egyiptom meghódolt a győztes előtt. Róma immár behatolt az eredeti alexandrosi királyság egészébe, és magába olvasztotta azt.”

A szöveg „igazak” alatt kétségkívül a zsidókat kell érteni, akik megadták neki a már említett segítséget. Enélkül kudarcot vallott volna; ezzel azonban Kr. e. 47-ben Egyiptomot teljesen hatalma alá hajtotta.

„A nők leánya, megrontva őt.” A szenvedélyt, amelyet Caesar Kleopátra iránt táplált, akitől egy fia is született, a történetíró jelöli meg egyedüli okául annak, hogy oly veszedelmes hadjáratba kezdett, mint az egyiptomi háború. Ez tartotta őt Egyiptomban sokkal tovább, mint amennyit ügyei megkívántak, mivel egész éjszakákat töltött lakomázással és tivornyázással a feslett királynővel. „De” — mondta a próféta — „nem marad az ő oldalán, és nem lesz érte.” Kleopátra később Antoniushoz, Augustus Caesar ellenségéhez csatlakozott, és teljes hatalmát Róma ellen fordította.

„18. VERS. Ezek után a szigetek felé fordítja arcát, és sokat elfoglal; de egy fejedelem a maga érdekében véget vet az általa okozott gyalázatnak; és a maga gyalázata nélkül azt őreá fordítja.”

A kimmériai Boszporusz királyával, Pharnakésszel viselt háború végül elvonta őt Egyiptomból. „Amikor megérkezett oda, ahol az ellenség volt” — mondja Prideaux —, „anélkül, hogy akár magának, akár nekik bármiféle haladékot adott volna, azonnal rájuk támadt, és teljes győzelmet aratott fölöttük; ennek hírért egy barátjának e három szóban írta meg: Veni, vidi, vici; Jöttem, láttam, győztem.” E vers második része némi homályba burkolódik, és alkalmazását illetően véleménykülönbség mutatkozik. Némelyek ezt Caesar életének egy korábbi szakaszára vonatkoztatják, és úgy vélik, hogy Pompeiusszal való viszályában találják meg a beteljesedését. Ám a próféciában világosan meghatározott megelőző és követő események arra kényszerítenek bennünket, hogy e részének a beteljesedését a Pharnakész fölött aratott győzelem és Caesar római halála között keressük, amint az a következő versben szemünk elé tárul. E korszak teljesebb története talán olyan eseményeket hozna napvilágra, amelyek e szakasz alkalmazását minden nehézség nélkülivé tennék.

„19. VERS. Azután országa erőssége felé fordítja arcát; de megbotlik és elesik, és nem találta meg.”

„E hódítás után Caesar legyőzte Pompeius pártjának utolsó megmaradt maradványait is: Catót és Scipiót Afrikában, valamint Labienust és Varust Hispániában. Visszatérve Rómába, „saját

földjének erősségébe”, örökös diktátorrá tették; és olyan egyéb hatalmakat és tisztségeket ruháztak rá, amelyek őt ténylegesen az egész birodalom abszolút uralkodójává tették. Ám a próféta azt mondta, hogy meg fog botlani és el fog esni. A szóhasználat arra utal, hogy bukása hirtelen és váratlan lesz, mint amikor valaki járás közben véletlenül megbotlik. És így ez az ember, aki ötszáz csatát vívott meg és nyert meg, ezer várost foglalt el, és egymillió-százkilencvenkétezer embert ölt meg, nem a csata zajában és a küzdelem órájában bukott el, hanem amikor azt hitte, hogy útja sima és virágokkal van behintve, és amikor úgy vélték, hogy a veszély távol van; mert amikor helyet foglalt a szenátus termében aranytrónján, hogy e testület kezéből átvegye a király címet, az árulás töre hirtelen szíven sújtotta. Cassius, Brutus és más összeesküvők rárontottak, és huszonhárom sebbel átdöfve esett el. Így hirtelen megbotlott és elesett, és nem találtatott meg, Kr. e. 44-ben.” Uriah Smith, Dániel és Jelenések, 258–264.

A pogány Róma (az északi király) trónra emeltetésének történelmi beteljesedése olyan történet, amely előárnyékolja a modern Róma trónra emeltetésének történetét a hármasszövetség által, amely a hamarosan bekövetkező vasárnaptörvénynél valósul meg. Ezt a történelmet a harmincadiktól a harminchatodik versig terjedő szakasz is előképezi, amely azonosítja azt az időt, amikor a pápaságot először helyezték a trónra 538-ban. A tizenhatodiktól a tizenkilencedik versig terjedő szakasz, valamint a harmincegyedikől a harminchatodik versig terjedő szakasz egyaránt Tírus paráznájának végső felemelkedését és bukását ábrázolja. Ezt a történelmet az ötödiktől a kilencedik versig terjedő szakasz is bemutatta, amikor az első északi király három földrajzi terület meghódítása után megerősített. Ezt követően szövetséget kötött a déli királlyal, de megszegte a szövetséget, és válaszul a déli király halálos sebet ejtett rajta, az északi király pedig Egyiptom fogságában halt meg.

Az ötödiktől a kilencedik versig, a tizenhatodiktól a tizenkilencedik versig, valamint a harmincadiktól a harminchatodik versig terjedő szakaszok három prófétai vonalat tárnak elénk, amelyek a negyvenedikől a negyvenötödik versig teljessé válnak. Amikor White testvérő kijelentette, hogy „e próféciában beteljesedett történelem nagy része megismétlődik”, ez valójában azt jelentette, hogy az egész fejezet a negyvenedikől a negyvenötödik versig terjedő szakaszt szemlélteti. A huszadiktól a huszonkettedik versig terjedő szakasz Krisztus születését és halálát azonosítja, így módon az Ő születése által jelképezve a vég idejét mind 1798-ban, mind 1989-ben, halála pedig a kereszten 1844. október 22-ét és a vasárnaptörvényt jelképezte.

A huszonharmadik vers azonosítja a zsidók és Róma közötti szövetséget a makkabeus felkelés történetének idején. Az e történetben szereplő „szövetséget” a Kr. e. 161-es és Kr. e. 158-as évszámok jelképezik. A makkabeus történelem egy belső vonalat ábrázol, amely a Róma és a makkabeus zsidók közötti, a zsidók által kezdeményezett „szövetséggel” veszi kezdetét, és végül azzal ér véget, hogy a zsidók kijelentik: nincs királyuk, csak a császár. A huszonharmadik vers természetesen a huszonegyedik és a huszonkettedik verset követi, és a huszonegyedik vers Krisztus születését azonosítja, amely egy prófétai végidő, a huszonkettedik vers pedig a keresztet azonosítja, amely a vasárnaptörvényt jelképezi.

A keresztnél a zsidók Caesart (Rómát) ismerték el királyuknak, és a huszonharmadik versben szereplő „szövetség” a zsidók Róma szolgálatát választó döntésének kezdetére utal, éppen annál a végpontnál, ahol a zsidók kinyilvánították Róma iránti hűségüket. A zsidók végének, amint az a keresztnél ábrázolódik, nyomában a zsidók Rómával való kapcsolatának kezdete következik.

A huszonnegyedikről a harmincadikig terjedő versek azt a háromszázhatvan évet írják le, amely alatt a pogány Róma legfőbb hatalomként uralkodott az i. e. 31-ben vívott actiumi csatától kezdve egészen addig, amíg a fővárost Rómából Konstantinápolyba át nem helyezték Kr. u. 330-ban. A háromszázhatvan éves időszak előképe annak az ezerkétszázhatvan évnél, amely alatt a pápai Róma legfőbb hatalomként uralkodott, és együtt azt az időszakot jelképezik a negyvenegyedik verstől, valamint a hármas szövetséget, amely a hamarosan bekövetkező vasárnapi törvénytől jön létre, egészen a kegyelmi idő lezárultáig.

A tizenegyedik fejezetben a történelem minden prófétai vonala összhangban áll Dániel tizenegyedik fejezetének utolsó hat versével, ám az a prófétai történelem, amely a vég idejétől, 1989-től kezdve, a negyvenedik versben kerül bemutatásra, és a negyvenegyedik versben szereplő vasárnapi törvényig terjed, „Dániel próféciájának ama része, amely az utolsó napokra vonatkozik.” A negyvenedik versben üresen hagyott történelem Jézus Krisztus Kijelentése, amely akkor kerül feltárára, amikor az idő közel van, közvetlenül a kegyelemidő lezárulása előtt.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Nálunk vannak Isten parancsolatai és Jézus Krisztus bizonyágtétele, amely a prófétaság lelke. Felbecsülhetetlen értékű drágakövek találhatók Isten Igéjében. Akik kutatják ezt az Igét, őrizték meg elméjüket tisztán. Sohase engedjenek a romlott étvágynak sem evésben, sem ivásban.”

„Ha ezt teszik, az agy összezavarodik; képtelenek lesznek elviselni annak a mélyre ásásnak a megterhelését, amely szükséges ahhoz, hogy feltárják azoknak a dolgoknak a jelentését, amelyek a föld történelmének záró jeleneteivel kapcsolatosak.”

„Amikor Dániel és a Jelenések könyveit jobban megértik, a hívőknek egészen más vallásos tapasztalatban lesz részük. Olyan bepillantást nyernek majd a menny nyitott kapuin, hogy szívükre és értelmükre rányomódik annak a jellemnek a képe, amelyet mindenkinek ki kell fejlesztenie ahhoz, hogy elnyerje azt a boldogságot, amely a tiszta szívűek jutalma lesz.

„Az Úr megáld mindazokat, akik alázatosan és szelíden törekednek megérteni azt, ami a Jelenések könyvében kijelentett. Ez a könyv oly sok mindent tartalmaz, ami az örökkévalóság ígéretével terhes és dicsőséggel teljes, hogy mindazok, akik komolyan olvassák és kutatják, részesülnek abban az áldásban, amely azoknak szól, „akik hallják e prófétálásnak beszédeit, és megtartják azokat, amelyek abban meg vannak írva.””

„A Jelenések könyvének tanulmányozásából bizonyosan egy dolog világosan megérthető: hogy Isten és az Ő népe közötti kapcsolat szoros és határozott.

Csodálatos kapcsolat látható a menny világegyeteme és e világ között. A Dánielnek kijelentett dolgokat később kiegészítette a Jánosnak Patmosz szigetén adott kijelentés. E két könyvet

gondosan kell tanulmányozni. Dániel kétszer is megkérdezte: Meddig tart még az idő végéig?

„Én hallottam ugyan, de nem értettem; ezért ezt mondtam: Ó, Uram, mi lesz ezeknek a vége? Ő pedig ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e szavak el vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti; az értelmesek azonban megértik. És attól az időtől fogva, hogy a mindennapi áldozatot megszüntetik, és felállítják a pusztító utálatosságot, ezerkétszázkilencven nap lesz. Boldog, aki vár, és eljut az ezerháromszázharmincöt napig. Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz a te osztályrészedre a napok végén.”

„Júda törzsének Oroszlánja volt az, aki feltörte a könyv pecsétjeit, és megadta Jánosnak annak kinyilatkoztatását, aminek ezekben az utolsó napokban meg kell történnie.”

„Dániel megállt a maga osztályrészében, hogy bizonyosságot tegyen, amely le volt pecsételve a vég idejéig, amikor az első angyal üzenetét hirdetni kellett világunknak. Ezek a dolgok végtelen jelentőségűek ezekben az utolsó napokban; de miközben „sokan megtisztulnak, megfehéřednek és megpróbáltatnak”, „az istentelenek istentelenül cselekszenek; és az istentelenek közül senki sem érti meg”. Mily igaz ez! A bűn Isten törvényének áthágása; és akik nem fogadják el a világosságot Isten törvényére vonatkozóan, nem fogják megérteni az első, a második és a harmadik angyal üzenetének hirdetését. Dániel könyve a Jánosnak adott kijelentésben feltárul, és előre vezet bennünket e föld történelmének utolsó jeleneteihez.

„Vajon testvéreink észben tartják-e, hogy az utolsó napok veszedelmei között élünk? Olvassátok a Jelenések könyvét Dániellel összefüggésben. Tanítsátok ezeket a dolgokat.”
Testimonies to Ministers, 114, 115.